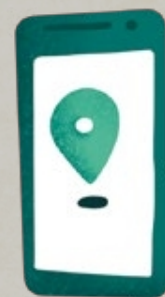

Verhandelbare emissierechten aan iedereen toewijzen om de energietransiti e te stimuleren

www.comptecarbone.org

In Frankrijk zal in 2019-2020 een panel van 150 willekeurig gekozen burgers zes maanden lang werken binnen de Conventie van de Burgers. voor het klimaat, om voorstellen uit te werken om de overgang te stimuleren energie en het klimaat te beschermen in overeenstemming met de herhaalde internationale en nationale verplichtingen van de Franse regering.

Quust vier maanden na de start van dit radicaal innovatieve proces in de Franse politieke cultuur, en na te hebben geluisterd naar talrijke deskundigen, had het panel geen kans om een systematische oplossing voorgeschoteld te krijgen, laat staan erover te debatteren, die nochtans voor de hand lag. als we effectief gedrag met elkaar willen verzoenen transitie en sociale rechtvaardigheid: de **toewijzing elk jaar aan elke inwoner van het grondgebied van hetzelfde aantal "koolstofpunten"**, wat overeenkomt met een recht om CO2 uit te stoten, geregistreerd op een "koolstofrekening". Deze rechten kunnen onderworpen zijn aan de volgende voorwaarden een opdracht.

Tekst: **Pierre Calame** pierre.calame@fph.ch

Illustraties: Anaïs Deféver anais.defever@gmail.com
Anaïs Deféver Lay-out: Hugo hugo.sorbelli@gmail.com
Sorbelli

Om dit mysterie te ontrafelen, moeten we achtereenvolgens **vijf punten** onderzoeken:

- 1** **Waarom is dit een voor de hand liggende oplossing en de de enige manier om efficiëntie en sociale rechtvaardigheid met elkaar te verzoenen?** pp. 7-10
- 2** **Als deze maatregel zo duidelijk is, waarom Bestaat er een echte "zwijgwet"?** pp. 11-16
- 3** **De fundamentele logica van verhandelbare quota** pp. 17-22
- 4** **De overgangperiode en het beheer van uitwisselingen met de buitenwereld** pp. 23-27
- 5** **Verbanden tussen dit systeem voorstel en de voorstellen die in de Conventie worden besproken** pp. 29-32

1

Waarom is dit een
voor de hand
liggende oplossing
en de enige die
efficiëntie en
sociale
rechtvaardigheid
met elkaar verzoent?

6

7

"Rantsoenering kan gezien worden als een taart die gedeeld moet worden tussen alle individuen en gezinnen.

1. Waarom is dit een voor de hand liggende oplossing en de enige die efficiëntie en sociale rechtvaardigheid met elkaar verzoent?

1.1. Sinds de Earth Summit in 1992 zijn de bepleite oplossingen duidelijk niet effectief geweest.

Mondanks herhaalde verklaringen over de noodzaak om
Hoewel er geen ontkoppeling is tussen de groei van het wereldwijde bruto binnenlands product (BBP) en het verbruik van fossiele brandstoffen, is het verband tussen de twee ononderbroken: alleen economische crises vertragen de groei van de uitstoot van broeikasgassen.

"Het verband tussen [de groei van het BBP en het verbruik van fossiele brandstoffen] is ononderbroken gebleven".

1.2. Strategieën gebaseerd op het verhogen van prijzen door middel van belastingen hebben over het algemeen altijd gefaald, maar blijven de enige remedie die door economen wordt bepleit.

Ten eerste is deze mislukking duidelijk in termen van de
Vorig punt: koolstofbelasting is hier en daar toegepast, maar heeft niet de verwachte effecten gehad; omdat het niet op wereldwijde schaal wordt toegepast, leidt deze maatregel in wezen tot de overdracht van broeikasgasemissies naar andere landen. energie-intensieve productie. Maar meer dan dat, over de hele wereld eindigen pogingen van deze aard in sociale opstand. De "gele vestencrisis" in Frankrijk is slechts één voorbeeld in een lange reeks. En dat komt omdat dit maatregelen zijn die de armste bevolkingsgroepen het hardst treffen. Dit is duidelijk. De aard van het verbruik van fossiele brandstoffen is dat het bijdraagt aan alle problemen waarmee we geconfronteerd worden. aspecten van het dagelijks leven, noodzakelijk zijn voor iedereen, ongeacht hun inkomen.

Deze consumptie neemt toe met het inkomen, maar minder snel dan het inkomen. In de populatie onder het mediaan inkomen neemt de consumptie bovendien toe met het inkomen. zijn tamelijk homogeen, juist omdat ze voorzien in ieders behoeften: koken, eten, kleding, verwarming en vervoer. Aan de andere kant, hoe hoger je op de inkomensschaal komt, hoe meer het energieverbruik samenhangt met levensstijlkeuzes, met een vrij grote spreiding in verbruik van het ene gezin tot het andere. Energiebelasting is een regressieve belasting: de armen worden procentueel veel harder getroffen dan de rijken. Daarom moet, om

deze sociaal aanvaardbare maatregelen moeten complexe herverdelingsmechanismen worden uitgevonden, met de volgende doelstellingen
Bijgevolg wordt het effect van de belasting geneutraliseerd voor de armen en werkt het niet als een voldoende sterke stimulans voor rijke huishoudens om hun consumptie om te buigen.

Wat zouden we zeggen als artsen en een medische faculteit dertig jaar lang hetzelfde ineffectieve middel zouden voorschrijven?

1.3. Laten we het beestje bij de naam noemen: het is essentieel om energierantsoenering te organiseren

AOp weg naar koolstofneutraliteit in een vast tempo houdt in dat er jaar na jaar een algemeen emissieplafond wordt vastgesteld, waarbij dit plafond elk jaar wordt verlaagd in een tempo dat overeenkomt met het vastgestelde doel. Op dit moment zou een vermindering van 6 tot 7% per jaar het mogelijk maken om in 2020 koolstofneutraliteit te bereiken. vastgesteld door onze internationale verplichtingen. Op deze manier een emissieplafond instellen, tenzij we voortdurend vals spelen, zoals we de afgelopen dertig jaar hebben gedaan door het niet na te leven, staat in het Frans bekend als rantsoeneren. Het moet gezegd worden hoe deze hoeveelheid onder iedereen wordt verdeeld. Energierantsoenering is echt de olifant in de kamer: iedereen weet het, maar iedereen doet alsof hij het niet ziet, alsof rantsoenering een vies woord is. Deze afwijking is des te opvallender in het geval van energie, omdat het idee voor de hand ligt en telkens wordt opgelegd als er een schaarse bron moet worden beschermd. Wie betwist de noodzaak om visquota toe te wijzen, d.w.z. de totale toegestane vangst die aan een land of visser wordt toegekend voor een periode van een jaar, om de visbestanden te beschermen in het licht van de steeds toenemende technische capaciteit?

1.4. Rantsoenering kan gezien worden als een taart die gedeeld moet worden tussen alle individuen en gezinnen.

Pwaarom bedrijven en individuen uitsluiten van dit delen? overheden? Heel eenvoudig omdat Uiteindelijk staan beide ten dienste van de burgers, de ene om hen te voorzien van goederen en diensten, de andere om de samenleving te besturen. Dit wordt weerspiegeld in de bestedingen van huishoudens, die verdeeld zijn tussen aankopen enerzijds en diverse belastingen anderzijds. Bedrijven en overheden zijn dus slechts tussenpersonen, terwijl de uiteindelijke consumptie die van huishoudens is.

1. Waarom is dit een voor de hand liggende oplossing en de enige die efficiëntie en sociale rechtvaardigheid met elkaar verzoent?

1.5. Als het gaat om de verantwoordelijkheid van Frankrijk ten opzichte van het klimaat, zijn het niet de emissies op Franse bodem die in aanmerking moeten worden genomen, maar wat bekend staat als de "ecologische voetafdruk".

Alle emissies die het gevolg zijn van de vervoerswijze. De levensstijl van de Fransen, of het nu gaat om consumptie energieverbruik, zoals reizen of verwarming, indirect energieverbruik door het verbruik van op Frans grondgebied geproduceerde goederen en diensten, of het indirecte energieverbruik door het verbruik van op Frans grondgebied geproduceerde goederen en diensten, of het directe energieverbruik, zoals reizen of verwarming, of het indirecte energieverbruik door het verbruik van op Frans grondgebied geproduceerde goederen en diensten. Het is deze derde categorie die "grijze energie" wordt genoemd: fossiele energie die wordt verbruikt als gevolg van onze levensstijl, maar vrijwel onzichtbaar wordt gemaakt omdat de waarde ervan wordt verward met de andere waarde-elementen in de prijs van de goederen en diensten die we kopen, en de productie ervan geen broeikasgassen uitstoot op Franse bodem.

"Sinds 1990 zijn de emissies op Franse bodem naar schatting met 20% verminderd, maar in die tijd is de hoeveelheid verbruikte grijze energie met meer dan 20% toegenomen. is verdubbeld.

Maar dit onderscheid is fundamenteel. Volgens de schattingen van juni 2019 van de Franse Hoge Klimaatraad bedraagt de totale uitstoot van broeikasgassen door de Franse levensstijl 11 ton per jaar, waarvan 4,4 ton opgeslagen energie. Dit is dus allesbehalve een detail. Vooral omdat hoe energie-intensiever de productie wordt uitbesteed, hoe groter het aandeel grijze energie in het totaal wordt.

toeneemt. Zo wordt bijvoorbeeld geschat dat de uitstoot op Franse bodem sinds 1990 met 20% is afgenomen, maar dat in die tijd de hoeveelheid verbruikte grijze energie is verdubbeld. Een beleid van koolstofneutraliteit beperkt tot de uitstoot op Franse bodem zou dus volledig hypocriet zijn. Rantsoenering moet betrekking hebben op alle emissies, inclusief grijze energie.

1.6. Als rantsoenering eenmaal is ingevoerd, is de vraag hoe we een taart gaan verdelen die jaarlijks met 7% zal krimpen.

zoals het geval was voor voedsel tijdens de oorlog, de distributie "aan de hoogste bidder", door de prijs die elke kan doen, is het meest catastrofaal. Net als voedsel tijdens de oorlog zijn fossiele brandstoffen een "eerste levensbehoefte" geworden. Bovendien komt de rantsoenering ervan niet voort uit de grenzen van de productiecapaciteit, maar uit de absorptiecapaciteit van de planeet en de noodzaak om een catastrofale opwarming van de aarde te voorkomen - met andere woorden, uit iets dat in wezen iedereen aangaat en aan iedereen toebehoort. Dit is zo waar dat de eerste koolstofputten hebben de kwestie van klimaatrechtvaardigheid aan de orde gesteld. We weten, om de uitdrukking van Michel Rocard te gebruiken, dat als met onze uitstoot van broeikasgassen de planeet nog geen braadpan is geworden, dit te danken is aan de regulerende rol van de "koolstofputten", voornamelijk de oceanen en in tweede instantie de grote steppen en bossen, die vandaag nog steeds 3/4 van de uitstoot absorberen. Het toewijzen van emissierechten door middel van prijzen aan de rijkste landen en binnen de rijkste landen aan de rijkste bevolkingen komt neer op het toekennen van het eigendom van de oceanen en de grote bossen! Dat verklaart trouwens waarom een land als Brazilië zo graag het eigendom van het Amazonegebied opeist en het recht heeft om ermee te doen wat het wil. Het ziet geen reden waarom de rijken in rijke landen zouden moeten profiteren van de hulp van de natuur zonder compensatie.

Daarom is de gelijke verdeling van de koek, met de mogelijkheid voor degenen die spaarzaam zijn om een deel van hun deel te verkopen aan degenen die hebzuchtig zijn, het enige systeem dat zowel effectief als eerlijk is.

2

Als deze maatregel zo duidelijk is, waarom het onderwerp van een echt De "wet van de stilte"?

10

1. Waarom is dit een voor de hand liggende oplossing en de enige die efficiëntie en sociale rechtvaardigheid verzoent?

11

C Dit is geen nieuw idee en het komt ook niet plotseling uit een vruchtbaar brein. Het werd al op tafel gelegd voordat de Wereldmilieutop van 1992, met name door Indiase ecologen. Het kwam zelfs ter sprake in het nationale debat in het Verenigd Koninkrijk toen David Miliband in 2006-2007 de Britse minister van Milieu was. Maar elke keer werd het weggemoffeld en naar de vergetelheid verwezen. Hoe kan dit worden verklaard? Er zijn vijf elkaar versterkende redenen.

2.1. Politieke leiders zijn schizofreen en zijn niet van plan om in naam van het algemeen belang de economische groei op korte termijn op te offeren waarvan hun politieke overleving en herverkiezing afhangen.

P o extreem zijn, is het geval van Donald Trump geen uitzondering: alleen een verslechtering van de economie voor november 2020 zijn herverkiezing in gevaar kan brengen.

2009 was de echte lakmoesproef. Politieke leiders over de hele wereld waren in paniek na de wereldwijde financiële crisis die werd veroorzaakt door subprimes. Dat jaar vonden twee maanden na elkaar de G20 en de COP in Kopenhagen plaats. Twee maanden na elkaar kwamen dezelfde politieke leiders bijeen op de G20 in Australië om te praten over manieren om de consumptie te stimuleren en te voorkomen dat de financiële crisis zou veranderen in een sociale crisis, en in Kopenhagen om te praten over manieren om de consumptie te verminderen om het klimaat te beschermen...

"Quota vastleggen en ze jaar na jaar verlagen zou [managers] tot efficiëntie veroordelen."

De conclusies lagen voor de hand: schizofrenie op alle niveaus, met leiders die twee maanden na elkaar radicaal tegenovergestelde verklaringen aflegden; en De prioriteit ligt uiteindelijk bij het stimuleren van de groei, in het bijzonder door het openen van alle deuren naar krediet door de grote centrale banken (US Federal Reserve, Chinese Centrale Bank, Europese Centrale Bank). Omdat onze leiders niet in staat zijn om de economische instrumenten te bedenken om de twee met elkaar te verzoenen, door een ander economisch model te ontwikkelen, offeren ze unaniem de langetermijnbelangen van onze gemeenschappelijke toekomst op aan de kortetermijnvereisten van hun eigen politieke overleving. Maar door quota's vast te stellen en ze jaar na jaar te verlagen, zijn ze veroordeeld tot effectiviteit. Het is begrijpelijk dat ze dat niet willen.

2.2. De noodzaak om het klimaat te behouden botst impliciet met het westerse vooruitgangsmodel, dat lineair is.

L ost samenlevingen hebben over hun geschiedenis nagedacht in termen van historische cycli, of het nu de van leven en dood van dynastieën (een idee dat zeer aanwezig is in de moslimgeschiedenis - Ibn Khadoum -, in de Chinese geschiedenis en in de joodse theologische geschiedenis). Heel vaak waren de verwijzingen meer naar een geïdealiseerd verleden, waarvan de gouden eeuw herontdekt zou moeten worden. dan die van de "zingende toekomst". Het is de grote breuk die het Westen heeft gemaakt met de Verlichting, een "beeld van menselijke vooruitgang" om de titel van het boek van de filosoof en wiskundige Condorcet te gebruiken. Het is de dubbele belofte van wetenschap en economie om de mensheid te bevrijden. van zijn onvermijdelijkheden, schaarste, ziekte en uitputting van hulpbronnen die aan de basis lagen van de val van de meeste grote rijken.

Deze lineaire visie, die des te krachtiger is omdat ze tot het ondenkbare is gedegradeerd, omdat ze ons collectieve onbewuste vormt, sluit zowel het idee van cycli van eeuwige herbeginners uit als het idee van een "spiraalvormige" ontwikkeling, volgens welke de mensheid dezelfde soorten uitdagingen meerdere keren zou doormaken, telkens met nieuwe middelen tot haar beschikking. om ze groot te brengen. Dit impliciete aspect van de westerse verbeelding komt duidelijk naar voren in de debatten over biologische landbouw. Vandaag de dag is biologische landbouw een geavanceerde vorm van landbouw die een zeer goed begrip vereist van de uitwisseling van materialen en het functioneren van ecosystemen, maar de tegenstanders ervan beschrijven het al tientallen jaren als een "terugkeer naar kaarslicht", argument om het gelijk te stellen aan obscurantisme en aan de weigering van "vooruitgang". De uitdrukking spreekt voor zich.

We moeten dringend een ontwikkelingsmodel en een manier van leven uitvinden die het welzijn van iedereen verzekert en tegelijkertijd de grenzen van de planeet respecteert. Dit is precies de grote uitdaging waar samenlevingen voor de industriële revolutie voor stonden. Alleen werd het evenwicht tussen dit streven naar welzijn en de grenzen van de ecosystemen drie eeuwen geleden uitgedrukt op lokale of nationale schaal, die van een gezin, een boerderij, een terroir of op zijn minst een land, terwijl het vandaag de dag uitgedrukt wordt op wereldschaal.

Het is veelzeggend dat we tot het tijdperk van de Verlichting niet spraken van economie maar van oeconomie, wat de etymologie van de term weerspiegelt: de regels, 'nomoi', voor het beheer van het huishouden en de huiselijke ruimte, of onze gemeenschappelijke ruimte, 'oikos'. Daarom spreek ik van

over ons nieuwe bedrijfsmodel voor "De uitdagingen waar onze samenlevingen voor staan zijn van dezelfde aard als die van voor het industriële tijdperk, maar ze moeten duidelijk op een andere schaal en met andere methoden worden aangepakt.

2.3. Rantsoenering, vooral als het om energie gaat, is een belediging voor de westerse verbeelding.

D n de pre-industriële economie waren de bodem en zijn vruchtbaarheid de belangrijkste beperkende factoren. vruchtbaarheid aan de ene kant, energie aan de andere. De vervanging van menselijke arbeid door fossiele energie, van brandhout door steenkool, is de signatuur zelf van de intrede in het industriële tijdperk. De tweede fase, een eeuw later, was de vervanging van de vruchtbaarheid van de grond, die met veel moeite moest worden onderhouden, door kunstmest. Dit is het dubbele moment waarop een economie die tot dan toe noodzakelijkerwijs circulair was, een lineaire economie wordt, waarbij we aan de ene kant energie-input hebben (die essentieel is, onder andere voor de chemische producten die nodig zijn om de grond te bemesten) en aan de andere kant afvalverwerking.

Fossiele energie wordt volledig geassocieerd met het idee van overvloed. Toch heeft het idee van rantsoenering een zeer negatieve connotatie in Frankrijk. Het roept herinneringen op aan de oorlog en de nederlaag (historicus Jean-Baptiste Fressoz wijst erop dat rantsoenering in het Verenigd Koninkrijk niet dezelfde negatieve connotatie heeft: het wordt zeker geassocieerd met de oorlog, maar ook met het vermogen van het Britse volk om de nazi's te weerstaan, een bij uitstek positieve connotatie).

2.4. De zogenaamde wetenschap van de economie is in feite een ideologie waarvan de vele axioma's onze huidige problemen onoplosbaar maken.

Q Dat economie in de eerste plaats een ideologie is, is gemakkelijk aan te tonen. In twee eeuwen De natuur is de afgelopen anderhalve eeuw niet veranderd, maar de natuurwetenschappen hebben een aantal revoluties ondergaan die ons begrip van de wereld op zijn kop hebben gezet. A Aan de andere kant zijn in dezelfde periode de wereld, de echte economie en de maatschappij volledig veranderd (denk maar aan de wereld waarin Adam Smith leefde in 1776 toen hij zijn beroemde boek "The Wealth of Nations" publiceerde, waarmee hij de basis legde voor de economische wetenschap). En toch zijn de grondbeginselen van de economie onveranderd gebleven. Zoek de fout.

Twee axioma's liggen ten grondslag aan de huidige crisis en verklaren de 'wet van de stilte' die zich verzet tegen de voor de hand liggende oplossing van onderhandelbare kwanta.

Het eerste axioma is dat van geld. De economie

is gebaseerd op de vaststelling van ruilprijzen voor verschillende goederen en diensten, en deze ruilprijzen worden in een bepaald gebied gereguleerd door één enkele munt. Deze aanname is duidelijk onjuist, zoals wordt geïllustreerd door het eenvoudige voorbeeld van voeding, wat betekent dat Het lichaam heeft elementen van zeer verschillende soorten nodig, (vitamines, mineralen, eiwitten, vetten, enz.) die niet onderling vervangbaar zijn, dat in de economie alles onderling vervangbaar is en dat economische keuzes, aangezien ze rationeel zijn, vanzelf veranderen als de prijs van de verschillende factoren verandert. Vandaar het idee van één munteenheid voor alle uitwisselingen. Vanaf dat moment, en volgens dit axioma, is het alleen de prijsstijging van energie, energie die op dezelfde manier in euro's wordt betaald als menselijke arbeid, die mensen ertoe zal aanzetten hun consumptie te veranderen door meer menselijke arbeid en minder energie te kopen.

Aan het einde van de Middeleeuwen deden ze er alles aan om de vele munten uit te roeien die in die tijd bestonden om de handel te vergemakkelijken en die werden uitgegeven door abdijen of feodale machten. Hiermee wilden ze niet het welzijn van iedereen garanderen, maar zich alle middelen toe-eigenen die voortkwamen uit de seigniorage, de inkomsten uit de uitgifte van munten.

"Het idee van een gemeenschappelijke munt kwam niet van economen, maar... van het versterken van de macht van soevereinen".

Maar er is een fundamentele regel in de geschiedenis van ideeën: een idee waarvan de oorsprong vergeten is, wordt een ongrijpbaar dogma. Dit is wat er met geld is gebeurd... Vandaag de dag is de economische motor is als een auto met één pedaal voor de rem en het gaspedaal: de beste manier om tegen de muur te rijden. Zolang we dit idee dat alles neerkomt op een prijs en een valuta niet ter discussie stellen, zijn we niet in staat om een systeem te ontwerpen dat o n s in staat stelt om het verbruik van fossiele brandstoffen steeds verder terug te dringen en tegelijkertijd alle goederen en diensten te ontwikkelen die afhankelijk zijn van menselijke creativiteit en werk. En dit verklaart de schizofrenie van onze leiders in 2009. In plaats van de eisen van sociale cohesie en klimaatbescherming met elkaar te verzoenen, stellen ze achtereenvolgens en op tegenstrijdige wijze het een of het ander voor, afhankelijk van de internationale onderhandelingen.

2. Als deze maatregel zo voor de hand ligt, waarom is hij dan het onderwerp van een echte "zwijgwet"?

2. Als deze maatregel zo voor de hand ligt, waarom wordt er dan een echte "zwijgwet" over uitgevaardigd?

"DIG ON FOR VICTORY", Schotland, Peter Fraser, 1939-1946

2.5. Het principe van quota is in de hoofden van het publiek en experts gecompromitteerd door de excessen van de Europese "koolstofmarkt".

Let idee van een internationale koolstofmarkt is minder gepromoot door milieuactivisten dan door voorstanders van het idee.

van het liberalisme. Het werd dertig jaar geleden geïntroduceerd door Amerikaanse economen. Het komt erop neer dat grote bedrijven, die grote uitstoters zijn van broeikasgassen, natuurlijk een inspanning moeten leveren, maar in plaats van hen te vragen hun productiesystemen om te vormen, wat zeer kostbaar kan zijn, waarom zouden wij hen vragen hetzelfde te doen?

Waarom bieden we niet aan om dezelfde besparingen te realiseren door bomen te planten in Afrika? De reductie zou hetzelfde zijn, maar tegen veel lagere kosten voor het bedrijf. Deze op papier aantrekkelijke logica heeft een aantal cumulatieve effecten gehad die het idee zelf van het verkopen van koolstofkredieten hebben ondermijnd.

Ten eerste, door deze kredieten te definiëren voor grote bedrijven en hen toe te staan de oplossing uit te besteden door deze over te dragen aan de armste landen, hebben we geloofwaardigheid gegeven aan het idee van een "recht om te vervuilen", wat waarschijnlijk de nekslag zal geven aan alle ecologen.

In feite was het vergelijkbaar met het proces waarbij Europa zijn afval naar China stuurt en vervolgens naar Afrika of Maleisië, waarbij ingespeeld wordt op de armoede van de bevolking om deze vergiftigde geschenken acceptabeler te maken.

De tweede factor was dat het systeem, dat voorbehouden was aan grote bedrijven en de mogelijkheid bevatte om iemands taken over te nemen door ze door te geven aan de buitenwereld, het makkelijk maakte om te manipuleren, wat al snel leidde tot fraude.

De derde factor is het vastleggen van deze koolstofkredieten, de verschillende landen wilden vooral hun eigen bedrijven niet benadelen. De toegekende kredieten waren zo hoog dat hun wisselkoers tot een belachelijk laag niveau daalde.

Door deze combinatie van factoren kunnen critici van een algemeen verhandelbaar quotasysteem het vanaf het begin in diskrediet brengen door te zeggen "kijk eens wat het doet en toch werd het alleen toegepast op een paar grote bedrijven", wat, zoals we net gezien hebben, een totale denkfout is.

2. Als deze maatregel zo voor de hand ligt, waarom wordt er dan een echte "zwijgwet" over uitgevaardigd?

2. Als deze maatregel zo voor de hand ligt, waarom wordt er dan een echte "zwijgwet" over uitgevaardigd?

3

2. Als deze maatregel zo duidelijk is, waarom is er dan zo'n "zwijgwet" over?

3. De fundamentele logica van verhandelbare quota

Onder de schijnbare eenvoud heeft het systeem een aantal subtiliteiten. De volgende beschrijving geeft je een concreter idee van hoe je het kunt implementeren en welke keuzes je moet maken. binnen het kader van democratisch overleg.

3.1. Koolstofpunten zijn geen valuta in hun toekenning, maar zijn

wanneer ze worden uitgewisseld.

Platen we het voorbeeld nemen van een diabetespatiënt die alleen het volgende mag consumeren zoveel gram suiker per dag. Er is de zichtbare suiker, het klontje suiker dat we in onze koffie doen, maar de meeste suiker die we consumeren zit verborgen in alle producten die we eten: gebak, dranken, industriële gerechten, enz. Mensen met diabetes kunnen kiezen wat ze willen eten, maar bij elk van hun aankopen moeten ze kunnen inschatten De "grijze suiker" die verborgen zit in alles wat hij binnenkrijgt, wordt afgetrokken van zijn dagelijkse quota. Zijn dagelijks toegestane suiker, weergegeven op een De "suikerrekening" is geen valuta: we kopen het suikergehalte van wat we eten niet met een andere valuta dan euro. Aan de andere kant moeten ze wel de hoeveelheid suiker kennen, duidelijk geïdentificeerd in verhouding tot de rest van de bestanddelen, zodat ze die elke keer van hun suikerrekening kunnen afschrijven, wat hun recht om te consumeren weerspiegelt.

Hetzelfde geldt voor koolstofquota: dit zijn geen hoeveelheden fossiele energie die elk huishouden aan het begin van het jaar gratis krijgt. Het is een rekening die, net als een visquotum voor vangstrechten, emissierechten weerspiegelt, en elke consumptiehandeling zal resulteren in een debet van deze rekening.

Aan de andere kant zijn deze emissierechten vrij verhandelbaar op de markt, tussen degenen die zuinig aan doen en ze niet allemaal gaan gebruiken en degenen die grote auto's en vliegtuigen willen blijven gebruiken en op vakantie willen naar de Caraïben en niet genoeg hebben aan hun eigen quota. In dit opzicht heeft fossiele energie, als rekeneenheid (de ton olie-equivalent of de ton CO2), als betaalmiddel (olie is de meest gebruikte grondstof in internationale ruiltransacties) en als opslagplaats van waarde, alle kenmerken van een volwaardige valuta. Technisch gezien betekent het hebben van een toelage dat je een elektronische portemonnee hebt, mogelijk hetzelfde medium dat je gebruikt om in euro's te betalen. en laat dit quotum bij elke aankoop verminderen door de hoeveelheid verbruikte fossiele energie af te schrijven.

Tot slot verandert de aankoopprijs van koolstofpunten in euro's in de loop der tijd. In dit opzicht kunnen we spreken van veranderingen in de wisselkoers tussen valuta's, koolstofvaluta aan de ene kant en eurovaluta aan de andere kant.

3.2. Huishoudens ontvangen jaarlijkse toelagen, terwijl bedrijfsadministraties gewoon opstartsubsidies ontvangen om het systeem te laten functioneren.

Stel dat we zo'n systeem op 1 januari opstarten. Bedrijven en overheden hebben geen koolstofpunten om de energie te kopen die ze nodig hebben om te werken. Die krijgen ze pas als ze hun goederen en diensten verkopen - in het geval van bedrijven - of belastingen innen - in het geval van overheden - van huishoudens die koolstofpunten hebben ontvangen. We moeten daarom beginnen met aan bedrijven en overheden een hoeveelheid toe te wijzen die overeenkomt met hun jaarlijkse behoefte aan fossiele energie. Maar in tegenstelling tot huishoudelijke emissierechten zullen deze subsidies niet hernieuwbaar zijn. Als bedrijven hun goederen en diensten niet meer kunnen verkopen omdat hun klanten vinden dat ze te duur zijn in termen van "koolstofpunten" door een gebrek aan energie-efficiëntie, kunnen ze alleen zichzelf de schuld geven, en dit zal een krachtige stimulans zijn om hun productiesysteem om te vormen.

"Belastingen en bijdragen zullen worden uitgedrukt in beide rekeneenheden, euro's enerzijds en koolstofpunten anderzijds.

Op dezelfde manier zullen belastingen en bijdragen worden uitgedrukt in beide rekeneenheden, euro's enerzijds en koolstofpunten anderzijds. Om dit te doen, moeten deze administraties of openbare diensten hun eigen koolstofvoetafdruk analyseren. (wat sommige lokale overheden al doen) en van nu af aan zullen ze door kiezers of belastingbetalers worden beoordeeld door rekening te houden met deze component van de overheidsuitgaven, en door er des te meer rekening mee te houden omdat de koolstofkredieten die aan huishoudens worden toegekend van jaar tot jaar snel zullen afnemen. Thermische en akoestische isolatie van openbare gebouwen, straatverlichting, asfalt op wegen, wagenparken, enz. van bedrijfsauto's zal ongetwijfeld van de ene dag op de andere onder de loop worden genomen. De regels voor het verdelen van de nodige koolstofkredieten onder de belastingbetalers moeten collectief worden besproken. De meest coherente

Met het systeem als geheel zouden koolstofkredieten van iedereen in gelijke mate worden afgenomen.

3.3. Om dit systeem te laten werken, is het noodzakelijk om de traceerbaarheid van koolstof door het hele proces heen te garanderen. productie.

Dit zal snel leiden tot nieuwe onderhandelingen. Bijvoorbeeld, wie neemt de verantwoordelijkheid voor koolstofkredieten voor het woon-werkverkeer van werknemers? Dit is zeker geen te verwaarlozen factor in de mobiliteit van huishoudens vandaag de dag. en de reden waarom de meeste huishoudens meerdere auto's hebben. Zodra de hoeveelheid koolstofpunten die dit vertegenwoordigt daadwerkelijk wordt gemeten en er wordt besloten of deze koolstofpunten worden afgetrokken van het budget van de werknemers of ten laste komen van de koolstofproductiekosten van het bedrijf, zullen er nieuwe vormen van onderhandeling worden geïntroduceerd. onmiddellijk, bijvoorbeeld in de richting van gratis openbaar vervoer, mobiliteitshulp voor iedereen, autodelen, openbaar vervoer, enz.

Critici van quotasystemen wijzen het idee vaak zonder veel nadenken van de hand door simpelweg te zeggen dat traceerbaarheid onmogelijk is en dat het systeem een gigantische gasfabriek is. Het is gemakkelijk om aan te tonen dat dit niet waar is, op basis van twee heel eenvoudige argumenten.

De eerste is dat alle bedrijven een boekhouding hebben en heel goed weten wat er binnenkomt (min wat eruit gaat). Ze zijn gewoon niet geïnteresseerd in "wat geen prijs heeft", wat verklaart waarom alle emissies in de atmosfeer, het water en de bodem opzettelijk worden genegeerd. Het enige dat gedaan hoeft te worden is de post "fossiele energie" in de boekhouding te individualiseren en deze informatie door te geven aan de hele productieketen om de ecologische voetafdruk van het systeem op te tellen.

Tweede argument: dit mechanisme is precies hetzelfde als dat van de btw: het was a priori veel moeilijker om de toegevoegde waarde te meten in de hele EU. Het is echter juist het bestaan van een BTW-mechanisme dat deze traceerbaarheid "natuurlijk" heeft gemaakt. Precies hetzelfde zal gebeuren met koolstofkredieten.

3.4. Dit traceerbaarheidsmechanisme wordt van jaar tot jaar gemakkelijker gemaakt door andere voortdurende ontwikkelingen.

We kunnen er drie noemen:

• Het wijdverbreide gebruik van elektronisch geld via visakaarten en telefonische betalingen. Is het alleen voor de rijken of de gesofisticeerden?

? De recente geschiedenis toont precies het tegenovergestelde. Het wijdverspreide gebruik van telefoonbetalingen begon in Kenia, een van de armste landen ter wereld... gewoon omdat dit systeem heeft het mogelijk gemaakt om het tijdrovende en dure proces van het opzetten van bankfilialen in het hele land over te slaan.

landen. Het is om dezelfde redenen dat in veel In veel Afrikaanse landen is de satelliettelefoon, ondanks de kosten, de norm geworden, waarmee de fase wordt omzeild die we in Frankrijk hebben doorlopen met de installatie van telefoonnetwerken.

• De tweede ontwikkeling betreft de bedrijfsboekhouding. Los van het specifieke probleem van klimaatbeheer is er een grote beweging op gang gekomen die eist dat de boekhouding van bedrijven zich niet alleen, zoals nu impliciet het geval is, richt op de integriteit van het financiële kapitaal, maar ook op de integriteit van het menselijke en natuurlijke kapitaal. De individualisering van de uitgaven van bedrijven aan fossiele brandstoffen is daarom "in lijn met de richting van de geschiedenis". Op internationaal niveau zijn de verplichtingen die worden opgelegd aan dominante bedrijven, bekend als "principals", om de praktijken van hun leveranciers en onderaannemers te controleren. Deze trend werd in 2017 in Frankrijk geconcretiseerd door de "wet op de waakzaamheidsverplichting".

"In 2019 is Carrefour van plan om block chains te gebruiken om de traceerbaarheid te garanderen. de productiewijze van wat werd verkocht onder de naam van "scharrelkip

• Tot slot heeft de nieuwe "blokketen"-technologie, bij het grote publiek het best bekend door de creatie van de virtuele munt Bictcoin, de technische voorwaarden gecreëerd om informatie over productiesystemen door de hele keten te controleren. Dit technische systeem, dat momenteel veel energie verbruikt, lijkt te evolueren naar een nieuwe generatie. Carrefour is bijvoorbeeld van plan om in 2019 blokketens te gebruiken om de traceerbaarheid te garanderen van de productiemethode van wat vroeger werd verkocht als "poulet fermier" (scharrelkip). Dit staat ver af van een zeer geavanceerde productie.

"Het is wanneer de zee zich terugtrekt dat je de baders ziet die naakt aan het zwemmen waren".
Warren Buffett

3.5. Het herverdelingseffect ten gunste van de armsten is gegarandeerd

Ot is vaak gezegd, en terecht, dat de armste gezinnen vandaag de dag de gezinnen zijn wier

In ontwikkelingslanden vertaalt dit zich bijvoorbeeld in energiezuinige kookmethodes, wat zich weer vertaalt in slecht geïsoleerde huizen of afhankelijkheid van oude auto's met motoren die veel minder efficiënt zijn dan de modernste voor woon-werkverkeer.

Worden zij dan de eerste "slachtoffers" van deze verhandelbare quota, die door hun lage energie-efficiëntie al snel boven de quota uitkomen, zo niet vandaag, dan toch zeker over drie of vier jaar, wanneer de quota geleidelijk zullen zijn verlaagd, terwijl de rijken zowel de speelruimte in levensstijlkeuzes als de financiële middelen zullen hebben om te investeren in energie-efficiëntie die hen snel zal beschermen tegen deze verlaging?

Alle cijfers tonen aan dat dit argument onjuist is. Het feit dat de "efficiëntie" van hun energie-uitgaven laag is, verhindert niet dat de armen veel minder energie verbruiken dan de rijken. De kosten van energie worden weerspiegeld in brandstofarmoe: een toenemend gewicht van het energiebudget in het totale budget en vooral een daling van de verwarmingskosten, ook ten koste van de gezondheid. Integendeel, ondanks hun lage energie-efficiëntie zullen zij de eersten zijn die voordeel halen uit het systeem, zelfs als dit betekent dat de koolstofpunten die ze verkopen gebruikt zullen worden om hun eigen energie-efficiëntie te verbeteren. Het belang voor hen zal duidelijk zijn, aangezien de verkoop van deze punten zal leiden tot een stijging van het gezinsinkomen.

3.6. Voor investeringen en leningen gelden dezelfde voorwaarden als voor monetaire investeringen en leningen.

Het doel is om de kosten in koolstofpunten van de investering en het vermogen van de lener om daaraan te voldoen, te beoordelen. terugbetalen over een periode die overeenkomt met de levensduur van de investering of apparatuur. Voor bedrijven vertaalt dit zich in afschrijvingsregels die afhankelijk zijn van de aard van de apparatuur.

Over financiële crises gesproken, de beroemde Amerikaanse belegger Warren Buffett heeft een mooie uitdrukking: "het is wanneer de zee zich terugtrekt dat je de zwimmers ziet die naakt aan het zwemmen waren". Met andere woorden, wanneer een crisis zich voordoet, zien we degenen die er niet in slaagden de crisis te voorzien of erop te anticiperen.

hun risico's goed afdekken. We kunnen dezelfde formule gebruiken om te praten over de investeringen die, onder het nieuwe systeem, massaal naar energie-efficiëntie zullen gaan, aangezien de verlaging van de quota's perfect bekend is over tien jaar, waardoor iedereen een nauwkeurige economische berekening kan maken.

Laten we het voorbeeld nemen van bonus-malusregelingen voor de aankoop van voertuigen die verondersteld worden zuiniger te zijn. Daarover kunnen we vandaag twee opmerkingen maken. Ten eerste is de groeiende markt voor SUV's het meest lucratief voor fabrikanten. Dit is een perfect voorbeeld van het rebound effect: motoren worden efficiënter gemaakt, niet om energie te besparen, maar om krachtigere en zwaardere voertuigen op de weg te laten rijden.

op de markt gebracht. Ten tweede richt het gepraat over de bonus-malusregeling zich op het brandstofverbruik per kilometer, maar wordt de cruciale kwestie van de energiekosten voor de productie van nieuwe auto's zorgvuldig genegeerd. En toch, volgens cijfers al een
Hoewel deze productie nog niet zo oud is, staat ze gelijk aan een brandstofbesparing van minstens 30.000 kilometer. Door deze investering te moeten beoordelen in termen van koolstofpunten, verdwijnt de zee van reclameargumenten en kunnen we zien welke argumenten er worden aangevoerd. naakt baden. Hetzelfde geldt voor elektrische auto's. Er bestaan zeer gedetailleerde analyses van elektrische auto's gedurende hun hele levenscyclus. Allereerst is het duidelijk dat waar elektriciteit wordt geproduceerd door kolen-, olie- en gasgestookte centrales, de kosten van elektriciteit veel lager zijn. in koolstofpunten van de brandstof is niet anders dan die van een verbrandingsmotor. Maar zelfs als we uitgaan van hernieuwbare of nucleaire elektriciteit, zijn de productiekosten van batterijen ook erg hoog. verborgen. De invoering van verhandelbare quota staat gelijk aan
tot een gigantische "waarheid in prijsstelling"-operatie.

"Het gepraat over bonusmalus gaat over consumptie brandstof per kilometer, maar verbergt zorgvuldig de beslissende vraag energiekosten van de productie van nieuwe auto's."

3.7. Het systeem levert een aanzienlijk rendement op energie-investering

Le voorspelbaarheid van de quotaverlaging zal een nieuw en fundamenteel niveau van voorspelbaarheid bieden investeringen in energie-efficiëntie. Neem bijvoorbeeld huisvesting. Al meer dan twintig jaar horen we in Frankrijk precies hetzelfde: het oude huizenbestand is een echte zeef, w e m o e t e n 500.000, 700.000, 1 miljoen woningen per jaar renoveren om "de gaten te dichten". En aan het eind van elke periode zien we d a t wat er is bereikt ver achterblijft bij de doelen die we onszelf hebben gesteld. En waarom is dat? Omdat, zoals studies hebben aangetoond, in het huidige systeem investeringen Investeren in energie-efficiëntie hebben een zeer lange terugverdientijd, vaak meer dan 50 jaar, omdat de reële kostprijs van energie in Frankrijk vandaag te laag is. Om dezelfde redenen hebben studies aangetoond dat investeringen in energiebesparing de waarde van een huis niet verhoogt wanneer het wordt doorverkocht. Zoals we weten, vormen woningen 80% van het vermogen van de meeste Fransen.

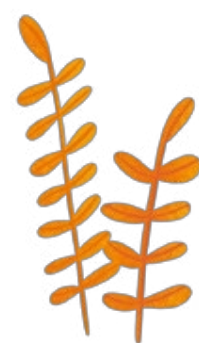
Vandaag de dag is het grootste probleem voor de energietransitie niet de beschikbaarheid van geld - in 2019 werd wereldwijd 20.000 miljard euro geïnvesteerd tegen een negatieve rente! - maar het bestaan van projecten die voldoende winstgevend zijn. De situatie verandert volledig, met een systeem van quota's die van jaar tot jaar zullen worden verlaagd en die een perfecte voorspelbaarheid geven aan de winstgevendheid van de investeringen die zullen worden gedaan, gekwantificeerd aan de ene kant in geld en in koolstofpunten. De winstgevendheid van investeringen bepaalt de capaciteit

van huishoudens om de geïnvesteerde koolstofpunten in x jaar terug te betalen.

Investeren die rekening houden met de nodige koolstofpunten en de koolstofrekening aanvullen, geven het bedrijf automatisch een nieuwe roeping. voor de banken. Ze zullen de "koolstof"-rendabiliteit van hun leningen en het vermogen van de lener om terug te betalen, door regelmatige inhoudingen van zijn koolstofrekening, in precies dezelfde termen moeten beoordelen als hun zuiver financiële beoordeling vandaag. We weten allemaal dat het huidige "we geven vandaag meer uit dan gepland, maar morgen besparen we meer" slechts cosmetische retoriek is die ons onvermogen om ons energieverbruik te verminderen maskeert. Met het CO2-puntensysteem zullen de zaken er heel anders voorstaan, vanwege de bewezen winstgevendheid van de investeringen en o m d a t de banken verantwoordelijk zullen worden gehouden. in geval van wanbetaling, o n d e r precies dezelfde voorwaarden als vandaag. Ze zullen gewoon hun personeel moeten opleiden, met de hulp van ADEME, om te leren hoe ze de degelijkheid van projecten en de inkomsten of uitgavenverminderingen die ze zullen genereren, moeten beoordelen. en het vermogen van de leners om terug te betalen. Lange tijd is er gesproken over "derden" die de kosten van het werk op zich zouden kunnen nemen en terugbetaald zouden worden uit de verlaging van de verwarmingsfactuur, maar dit werkt niet omdat tijd van essentieel belang is. Dit komt omdat de terugverdientijd te lang is en omdat het psychologisch moeilijk is om te accepteren dat je moet betalen "omdat je minder uitgeeft". Met een CO2-puntensysteem zullen we dit soort dingen zien. van het systeem, ten eerste omdat de investeringen zeer rendabel zullen blijken en ten tweede omdat de derde partij zal worden vergoed uit de inkomsten die worden gegenereerd door de verkoop van overtollige quota.

4

De
overgangspe
riode en het
beheer
uitwisselingen met
de buitenwereld

Let systeem van verhandelbare quota is des te eenvoudiger te implementeren omdat het universeel is. Het zal niet in eerste instantie. We zullen dus het beheer van de uitwisselingen tussen Frankrijk en gebieden die geen gebruik maken van het systeem van verhandelbare quota moeten ontwerpen om ervoor te zorgen dat de concurrentievoorwaarden eerlijk zijn. Als we alleen maar buiten Frankrijk hoefden te kopen om geen koolstofpunten in mindering te krijgen, zou het systeem instorten. In feite is daarom elk experiment met een universeel systeem van emissierechten in een klein gebied vanaf het begin gedoemd te mislukken: iedereen zal bij zijn buurman kopen. Dit is het type beheer dat we nu gaan presenteren, na twee inleidende opmerkingen over de kansen om het systeem uit te breiden.

4.1. Het debat over de uitbreiding van het systeem naar heel Europa zou snel op gang kunnen komen. De Citizens' Climate Convention in Frankrijk zou de katalysator kunnen zijn.

De buitenlandse handel van rance vertegenwoordigen een groot en groeiend deel van onze consumptie en de activiteit van onze bedrijven, maar het grootste deel van deze handel vindt plaats met andere Europese landen. Aangezien de Europese markt één is, is er geen "membraan" aan de grenzen, geen filter waar deze handel doorheen kan, zodat we de inhoud ervan kunnen begrijpen. De invoering van een systeem van verhandelbare quota op Frans niveau, zonder uitbreiding naar Europees niveau, zou dus nog een extra moeilijkheid toevoegen. Maar het Franse Burgerverdrag komt precies op het juiste moment. De nieuwe Europese ambtstermijn - de vernieuwing van het Europees Parlement en de Commissie in 2019 - heeft twee prioriteiten gesteld: de organisatie van een conferentie over de toekomst van Europa, waarbij de burgers zoveel mogelijk worden betrokken; een "Green New Deal" die van Europa een proefregio maakt in de strijd tegen klimaatverandering. het ontwerpen en leiden van de overgang naar duurzame samenlevingen. Het verband tussen deze twee prioriteiten is duidelijk. De conferentie zal zich moeten buigen over de transformatie van het economisch model en de methoden voor de uitvoering van de Green New Deal. Dit is precies het doel van verhandelbare quota. Als er een sterk en duidelijk voorstel uit de Franse Burgerconventie komt, zal dit ongetwijfeld veel gewicht in de schaal leggen in de komende debatten op Europees niveau.

"Het nieuwe Europese mandaat heeft zich de volgende doelen gesteld als prioriteit een "Green New Deal" waardoor Europa een proefregio wordt in ontwerp en beheer de overgang naar duurzame samenlevingen.

4.2. Tenminste een gedeeltelijke veralgemening van het systeem van verhandelbare quota is geen science fiction.

Sinds de verkiezing van Donald Trump en de klappen van zijn herhaalde slagen voor het multilaterale systeem, te beginnen met zijn terugtrekking uit de overeenkomst van Parijs klimaatverandering, lijkt dit een bijzonder slecht moment om te dromen van een universele uitbreiding van het systeem. Maar misschien is het beter dan het lijkt. de lucht. De mondiale uitdagingen van vandaag zijn zo onderling afhankelijk dat nationalistische terugtrekkingen ook kunnen worden geïnterpreteerd als een paard dat terugdeinst wanneer het over een hindernis moet springen. Er zijn drie verenigende processen aan het werk. Hoewel ze weinig bekend zijn bij het grote publiek, geven ze ons stof tot nadenken: de eenmaking van boekhoudstandaarden; de proliferatie van onderhandelingen over standaarden; en de ontwikkeling van industriestudies.

• Unificatie van boekhoudnormen: boekhoudnormen zijn al wereldwijd met de algemene invoering van IFRS (International Financial Reporting Standards). Deze standaarden, die hun oorsprong vinden in de Verenigde Staten, bevorderen een financiële benadering en de waardering van bedrijven. "Maar juist het feit van deze eenwording betekent dat de invoering van koolstofboekhouding snel wereldverspreid kan worden. Maar juist het feit van deze eenwording betekent dat de invoering van koolstofboekhouding snel wereldverbreed kan worden.

• Onderhandelingen over normen: de afgelopen tien jaar waren de bilaterale en multilaterale onderhandelingen over de liberalisering van de handel niet langer gericht op het verlagen van de douanerechten, die al laag waren (voordat Donald Trump een handelsoorlog ontketende en de herinvoering van douanerechten als absoluut wapen inzette...). Het grootste obstakel voor de internationale handel is tegenwoordig de pluraliteit van normen. Tijdens onderhandelingen probeert elke partij het machtsverwicht in zijn eigen voordeel te gebruiken door zijn eigen normen te promoten om zijn eigen export te vergemakkelijken. Toen de onderhandelingen over een trans-Atlantisch handelsverdrag (TTIP) in volle gang waren, was het het risico van aanpassing aan de meest lakse milieu- of gezondheidsnormen dat de legitieme bezorgdheid van het Europese maatschappelijk middenveld wekte. Maar de gewoonte om niet te onderhandelen over douanerechten, maar over de eenwording van normen, kan de universele verplichting tot het opleggen van milieu- en gezondheidsnormen vergemakkelijken. koolstofgehalte" in de hele productieketen. productie en distributie van goederen en diensten.

• Het wereldverbreide gebruik van sectorstudies: het

De laatste tien jaar heeft maatschappelijk verantwoord produceren geleid tot talrijke onderzoeken naar de sociale en milieu-impact van productieprocessen. Deze studies maken het mogelijk om hun "koolstofgehalte" steeds nauwkeuriger te berekenen. Het is nog niet verplicht om dit gehalte in de hele toeleveringsketen te traceren, maar we komen wel steeds dichterbij de buurt.

toenemende belang van investeringsoverwegingen

4.3. Het is essentieel om rekening te houden met het koolstofgehalte van wat in het buitenland wordt gekocht.

Als we dat niet doen, stort de systeem. Dus hoe pak je het aan? Het houdt in dat de koolstofrekening van het bedrijf of de persoon die het goed of de dienst koopt, wordt gedebiteerd. In de intra-Europese handel zullen er een aantal misbruiken zijn die vergelijkbaar zijn met wat er nu al bestaat, zoals het tanken van benzine, enz. brandstof of koop een fles alcohol of pakjes sigaretten aan de andere kant van de grens als de prijzen lager zijn. Maar de overgrote meerderheid van de aankopen wordt gedaan via een Franse distributeur, met een bankkaart of via internetbetaling. In alle drie de gevallen worden voor de aankoop de bijbehorende punten van de koolstofrekening afgeschreven. Laten we vier voorbeelden nemen: een auto kopen, video op aanvraag, Google gebruiken en kopen bij Amazon.

"Ga winkelen met contant geld voor een auto in het buitenland snel zou worden opgemerkt.

Een auto kopen in het buitenland met contant geld zou snel worden opgemerkt. De moeilijkheid ligt minder in het debiteren van koolstofpunten op de rekening van de koper dan in het beoordelen van de hoeveelheid koolstofpunten die moet worden gedebiteerd, aangezien de buitenlandse fabrikant en verkoper niet verplicht zijn om de traceerbaarheid van koolstof tijdens het hele productieproces vast te stellen. In dit geval geeft ADEME de volgende informatie nationale registers met een reeks koolstofgehalten voor de verschillende belangrijkste producten industriële producten. Het enige wat je hoeft te doen is besluiten dat je, bij gebrek aan traceerbaarheid, de bovenkant van het assortiment neemt. Dit is de logica achter het verloren snelwegticket: als je het niet kunt laten zien, krijg je de rekening voor de langste reis.

Video op aanvraag. Recente studies hebben aangetoond dat de totale energiekosten van video op aanvraag gelijk zijn aan de totale energie-uitgaven van een

op de ontwikkeling van grote computerparken, die ook veel energie verbruiken. De ogenschijnlijk gratis aard van Google's service - d.w.z. de overdracht aan Google van onze persoonlijke gegevens in ruil voor de geleverde dienst - verhindert op geen enkele manier dat het koolstofgehalte van zijn diensten wordt gemeten en afgeschreven.

Amazon en de ontwikkeling van e-commerce. Betaling gebeurt per kaart en het is gemakkelijk om van leveranciers te eisen dat ze het koolstofgehalte van de verkochte goederen aangeven, waarbij hetzelfde bovengrensprincipe wordt toegepast als voor een auto bij gebrek aan betrouwbare informatie.

4.4. Het koolstofgehalte dat wordt geheven op geïmporteerde producten en diensten is een norm, geen belasting.

et verschil tussen een belasting en een norm is hier essentieel. De verplichting om inhoud aan te geven
Het koolstofgehalte van een geïmporteerd goed verhoogt de waarde ervan niet. De aftrek van koolstofpunten die overeenkomt met dit gehalte heeft alleen tot gevolg dat het speelveld tussen binnenlandse

en buitenlandse leveranciers gelijk(er) wordt, wat de basis is van internationale vrijhandelsovereenkomsten. Als het een belasting zou zijn, zou het systeem niet verenigbaar zijn met de regels.
Dit zou internationale onderhandelingen vereisen waarvan de duur en het resultaat onzeker zijn. De norm voor het weergeven van het koolstofgehalte is daarentegen verenigbaar met de WTO.

Geïmporteerde producten zijn al onderworpen aan Europese normen. Deze normen hebben betrekking op productinhoud, productieomstandigheden en etiketteringsvereisten. In de Verenigde Staten is een grote strijd gevoerd over het al dan niet verplicht stellen van de etikettering van voedingsmiddelen die

GGO's bevatten. Meer recentelijk zijn in Frankrijk consumentenorganisaties en de industrie met elkaar in conflict geraakt over de verplichting om de voedingswaarde van voedingsproducten of de repareerbaarheid of niet-repareerbaarheid van industriële producten duidelijk aan te geven.

Uiteindelijk is het enige verschil tussen goederen en diensten die in het buitenland worden gekocht en die welke in Frankrijk worden gekocht, dat in het eerste geval de koolstofpunten die van de rekening van de koper worden afgeschreven, niet worden opgeteld bij het koolstofkrediet van de leverancier, omdat de leverancier ze niet nodig heeft.

"Het is essentieel om rekening te houden met het koolstofgehalte van wat in het buitenland wordt gekocht.

4.5. De koolstofpunten die verbonden zijn aan goederen en diensten die in het buitenland worden verkocht, moeten worden teruggegeven aan Franse producenten.

Dit is de symmetrische vraag van de vorige. Op nationale bodem produceren bedrijven zullen over de koolstofpunten moeten beschikken die nodig zijn om de fossiele brandstoffen te kopen die gebruikt worden om ze te produceren. Op de binnenlandse markt komt deze aanvoer van koolstofpunten van klanten. Wanneer een goed of dienst in het buitenland wordt verkocht, zal de leverancier bij gebrek aan een vergelijkbaar systeem deze koolstofpunten niet van de klant kunnen krijgen. Het is dan de verklaring van verkoop in het buitenland die een nationaal koolstofagentschap in staat zal stellen een koolstofkrediet terug te geven dat gelijk is aan het koolstofkrediet dat in het verkochte goed is verwerkt. Kortom, in het geval van een verkoop op nationaal grondgebied zijn de verkoop van een product of dienst en het verkrijgen van koolstofkredieten één en hetzelfde; in het geval van een verkoop in het buitenland komen ze uit twee verschillende bronnen.

4.6. Buitenlandse inwoners die goederen en diensten kopen in Frankrijk zullen een koolstofrekening moeten aanschaffen, die ze bij het verlaten van het land zullen terugkrijgen op een vergelijkbare manier als de btw-teruggave.

D Zodra een aankoop in Frankrijk vergezeld gaat van Dit geldt ook voor buitenlandse bezoekers. Omdat zij geen jaarlijkse koolstofkorting ontvangen, zullen ze het volgende moeten kopen

deze koolstofpunten tegen een vergoeding, op een nader te bepalen basis, zoals de gemiddelde ruilwaarde van de koolstofpunten van het voorgaande jaar, of een andere vergelijkbare maatregel. Volgens de logica van het systeem moeten ze deze credits bij elk bankloket kunnen krijgen, net zoals je je Navigo-kaart vandaag bij elk station kunt opwaarderen. metrokaartjes. Wanneer ze het land verlaten, zullen de koolstofpunten die verbonden zijn aan de producten die ze meenemen, worden terugbetaald tegen de prijs waarvoor ze werden gekocht, volgens dezelfde procedure als de huidige btw-teruggave.

"Geen toelage ontvangen uitstoot, [buitenlandse bezoekers]. zullen moeten om deze koolstofpunten tegen betaling te komen verwerven.

5

Verbanden tussen dit systeemvo orstel en voorstellen ter discussie bij het verdrag

En januari 2020 hebben de leden van het verdrag een groot aantal maatregelen vastgesteld, verdeeld over vijf hoofdstukken: voeding, productie en werk, consumptie, huisvesting en vervoer. Zijn deze voorstellen consistent met of in tegenspraak met het voorstel voor verhandelbare quota? Dit is wat we nu gaan doen beoordeling.

5.1. Verhandelbare quota zijn systemische resultaatsverplichtingen, terwijl aanbevelingen sectorale middelenverplichtingen zijn.

Overheden over de hele wereld zijn voorzichtig geweest met het opleggen van verplichtingen om resultaten te bereiken. Het is een goede reden voor hen om het idee van onderhandelbare quota te negeren: het impliceert een resultaatverplichting, waardoor ze aansprakelijk zijn. Dit spel is al dertig jaar aan de gang. Het Akkoord van Parijs van 2015, het meest geavanceerde heeft op dit gebied alleen indicatieve nationale doelen geformuleerd, waardoor regeringen worden beschermd tegen juridische risico's, ook al is het maatschappelijk middenveld steeds terughoudender om juridische stappen te ondernemen tegen regeringen die zichzelf niet de middelen verschaffen om de doelen die ze zichzelf hebben gesteld te bereiken.

De aanbevelingen die binnen de Burgerconventie worden besproken, hebben met dezelfde beperkingen te kampen. Ze zijn een lijst van middelen die geïmplementeerd moeten worden en veel ervan blijven in de sfeer van aanbevelingen. Het burgerpanel zat gevangen in het aanvankelijke politieke mandaat, dat hen vroeg om de actiemiddelen op een aantal vooraf bepaalde gebieden te onderzoeken. Is het niet verrassend dat juist op het moment dat Wanneer de gevestigde economische, financiële en politieke machten komen praten over de wederopbouw van het kapitalisme, worden de burgers opgesloten in een logica van het opsommen van eenmalige maatregelen, waardoor ze bij voorbaat verstoken blijven van een mondiale aanpak van het probleem?

"We zullen niet delen door vier uitstoot van broeikasgassen door sectorale maatregelen toe te voegen.

We weten al dertig jaar dat we de uitstoot van broeikasgassen niet door vier kunnen delen door sectorale maatregelen bij elkaar op te tellen. Dit geldt op nationaal niveau, maar het geldt ook op lokaal niveau: ook op dit niveau blijft de afgekondigde transitie in feite een optelsom van sectorale initiatieven. Integendeel, de zeldzame gebieden waar een echt transitiebeleid is gelanceerd, hebben langetermijnpacten met meerdere belanghebbenden opgezet en hebben hun intellectuele en politieke software ingrijpend veranderd.

5.2. Het quotabeleid creëert een algemene dynamiek die kan worden gecombineerd met regelgevende maatregelen.

Een aantal van de aanbevelingen die worden besproken op de Conventie hebben een dimensie die verder gaat dan de energietransitie en betrekking hebben op de bescherming van het milieu. Als zodanig vormen ze een aanvulling op quota. Deze laatste creëren een algemene dynamiek, maar pretenderen niet alles op te lossen. Laten we afval als voorbeeld nemen: quota en de jaarlijkse vermindering ervan zullen recycling aanmoedigen om de kostbaar geworden "koolstofinhoud" terug te winnen en belastingbetalers, die koolstofpunten moeten aftrekken van hun lokale belastingen, zullen hier goed op letten. Maar de invasie van lucht, bodem en water door afval is ook een probleem op zich, dat specifieke maatregelen vereist.

Zo is het ook noodzakelijk om het gebruik van kunstmest en pesticiden te reguleren om het milieu, het water, de lucht en de bodem te beschermen. zal de balans automatisch doorslaan ten gunste van het recyclen van organisch afval uit de landbouw of de stad.

5.3. Er kunnen vraagtekens worden gezet bij de haalbaarheid en de daadwerkelijke impact van de aanbevelingen die ter discussie zijn gesteld.

Lost van de genoemde maatregelen hebben te lijden onder twee tekortkomingen: het is verre van vanzelfsprekend dat ze als zodanig kunnen worden opgelegd, en hun werkelijke reikwijdte wordt niet gemeten... Laten we twee voorbeelden nemen: huisvesting en vervoer.

Huisvesting. Al tientallen jaren wordt het probleem van de renovatie van oude woningen belemmerd door het gebrek aan rendement op de bijbehorende investering, als gevolg van de huidige energieprijzen. En aangezien renovatie niet wijdverspreid is, is de opleiding van professionals dat ook niet. Onder deze omstandigheden zal het opleggen van renovatie politiek moeilijk blijken en het is een illusie om te denken dat het opleiden van professionals het gebrek aan rendement op de investering zal compenseren.

Vervoer. Autodelen kan niet worden verordend. Aan de andere kant biedt het vooruitzicht van een verlaging van de quota een voorspelbaarheid die start-ups en innovatieve oplossingen zal aanmoedigen om te floreren, en zal het leiden tot een herverdeling van woon-werkritten en onderhandelingen tussen werkgever en werknemer over de koolstofpunten die met deze ritten gepaard gaan. De hele logica wordt op zijn kop gezet en iedereen zal een bijdrage moeten leveren.

5.4. Quota en hun jaarlijkse vermindering zijn een beslissende bron van informatie en bieden de nodige voorspelbaarheid voor besluiten.

Alle aanbevelingen van het publiek hebben betrekking op informatie. Ze zijn zeer relevant. Als we gedrag willen veranderen en de verschillende spelers in staat willen stellen om te investeren, zijn informatie en voorspelbaarheid essentieel.

De invoering van quota en de weergave van hun vermindering jaar na jaar leidt tot beide. Het koolstofgehalte van elk goed en elke dienst wordt bekend. De noodzaak om productiemethoden te veranderen en de organisatie van de samenleving wordt expliciet. Vandaag de dag maakt het gebrek aan voorspelbaarheid het bijvoorbeeld moeilijk om een toekomstgericht werkgelegenheidsbeleid te implementeren, zowel binnen bedrijven als op het niveau van werkgelegenheidsgebieden. Deze voorspelbaarheid wordt de regel met quota. Hoewel het op zich niet nutteloos is om te reguleren tegen geprogrammeerde veroudering, zal de eenvoudige weergave van het koolstofgehalte van nieuwe producten in vergelijking met het koolstofgehalte van een reparatie veel meer gewicht in de schaal leggen dan een eenvoudige regulering, omdat elke aankoop direct zal worden geconfronteerd met het alternatief.

5.5. De invoering van quota maakt het mogelijk om sorteren tussen ware en foute oplossingen.

Hier zijn twee voorbeelden: kortsluiting en vervoer per spoor of over water. Twee aanbevelingen Op het eerste gezicht gezond verstand. Maar we moeten beter kijken, met gegevens in de hand.

Kortsluiting. Er wordt aangenomen dat ze minder fossiele brandstof verbruiken. Maar is dat echt zo? In een baanbrekend onderzoek toonde het Wuppertal Instituut aan dat de ingrediënten in een pot yoghurt in Duitsland gemiddeld meer dan 800 km hebben afgelegd. Absurd, toch? Lang leve de korte distributiekkanalen. Maar toen het instituut verder nadacht over de kwestie, maakte het een belangrijke correctie: de energiekosten van voedsel zijn hoofdzakelijk gekoppeld aan de productiewijze en pas in tweede instantie aan het transport. Het is verre van bewezen dat "wat dicht bij huis wordt geproduceerd" met energie-efficiënte technieken wordt geproduceerd. Het is waarschijnlijk goedkoper in termen van energie om tomaten uit Andalusië te halen dan om ze buiten het seizoen lokaal te produceren, in Nederland of zelfs Bretagne.

Vervoer. Het is legitiem om de vervuiling van wegen en steden te willen beperken door het vrachtwagentransport te beperken. Maar het energieargument zelf is verre van vanzelfsprekend. In termen van CO2-uitstoot bij

Per vervoerde ton x km is een geladen vrachtwagen van 36 ton dichter bij een treinwagon dan bij een bestelwagen, of a fortiori bij een personenauto die dertig kilometer naar de hypermarkt rijdt.

Voor al deze voorbeelden zal koolstoftraceerbaarheid dienen als vrederechter. We zullen weten wat fantasie is en wat de werkelijkheid weerspiegelt. Burgers zullen dit onmiddellijk ervaren bij elke aankoop die ze doen. Om opnieuw het voorbeeld van transport te nemen: het is bijna zeker dat de jaarlijks verlaagde quota de nieuwe revolutie in de commerciële structuren die nu al aan de gang is, zullen versterken, met een combinatie van lokale handel, groepsaankopen, scheiding tussen de plaats waar producten worden geraadpleegd en de plaats waar ze worden opgeslagen, enz. Deze revolutie zal eerder teweeggebracht worden door de krachtige stimulans van koolstofpunten dan door regulering.

"Koolstof traceerbaarheid zal onmiddellijk dienen als vrederechter.

5.6. De energietransitie opnemen in de Grondwet of de verantwoordelijkheid van regeringen?

Een van de aanbevelingen die tijdens de Conventie worden besproken, is om de energietransitie onderdeel te maken van het energiebeleid van de Europese Unie. Grondwet. Waarom niet? Maar het behoud van het milieu maakt al deel uit van de Grondwet, zonder dat deze opname enig merkbaar effect heeft gehad. Wat belangrijker lijkt, is de ontwikkeling van het aansprakelijkheidsrecht en de uitbreiding van de politieke verantwoordelijkheid. Zoals de journalist van Le Monde aan het einde van het debat opmerkte van het rapport van de Hoge Raad voor klimaatverandering in juni 2019, is de politieke onverantwoordelijkheid vandaag totaal: er worden plannen gemaakt, doelstellingen aangekondigd, ze worden niet gehaald, niemand neemt ontslag en niemand wordt vervolgd. Het is deze politieke verantwoordelijkheid, inclusief de juridische dimensie ervan, waar we naar moeten streven. Net zoals het aantal rechtszaken dat tegen bedrijven wordt aangespannen op basis van de wet op de zorgplicht zal toenemen, zo zal het opstellen van een meerjarig quotumverlagingssschema de verantwoordelijkheid van politieke leiders met zich meebrengen. Zouden zij vandaag Als ze alle aanbevelingen van het publiek zouden accepteren, zouden ze volledig onverantwoordelijk blijven. De grote verandering op het gebied van verantwoording in de eenentwintigste eeuw is de verschuiving van verantwoording over middelen naar verantwoording over resultaten.

